

Demet Altınyeleklioğlu
Hürrem, Szulejmán ágyasa

23. fejezet (részlet)

Abban a pillanatban, Hafsza szultána arra gondolt, *Éppen ezért akarom Gülbahar helyett Ruszlánát Szulejmán mellé.* Gülbahar túlságosan is finomkodó volt. Senki nem hallott még arról, hogy valaha is felmérgeződött, kiabált vagy ellenszegült volna. Ő inkább előzékeny volt. Hafsza szultána azonban azonnal észrevette a kőkemény akaratot az orosz lány természetében. A lány nemcsak, hogy olyan törekeny volt, mint egy rózsaaág, hanem olyan éles is, mint egy kard. Tudta, hogyan kell ellenállni. Ő biztosan leszakítaná azt, amit egyszer megragadott. Ő aztán nem börtönözné be szenvedélyét az ágylepedők alá. Nőies volt, szép volt, de látszott, hogy tudja azt is, miképp tartsa nagyobbra eszét a szépségénél. *A fiamnak pedig egy ilyen asszonyra van szüksége,* gondolta. *Aki leszakítja, amit megragad, támogatja őt akaraterejével. Szívet ad Szulejmán magányosságának. Kivilágítja lehangolt szellemét, világát.*

– Rendben van. Miféle köze van Ruszlána dühének a te állapotodhoz, Szümbül? – A nő a háremaga lábára mutatott.

– Nos... most is hirtelen haragra gerjedt... miattam..., és miközben kiabált, a sarkával a lábamra... lépett.

– Tehát szándékosan törte össze a lábadat?

– Szerintem pusztán balesetről van szó, szultána. Igen, egy kissé mérges volt, ám amikor megfordulva távozni készült, a lába véletlenül idetalált.

Hafsza szultána átlátta a helyzetet. Ez nem baleset volt. Világosan látta, hogy a lány tudatosan lépett a férfi lábára lábbelije hegyes fasarkával.

– És miért volt ilyen mérges; tudod az okát?

– Éppen ezt szeretném én is kideríteni. Úgy láttam, mintha a leányunk némileg szomorú és zavart lenne...

– Szomorú? És mégis mióta?

– Válidénk dicséretei után szinte röpült a boldogságtól, arca csupa mosoly volt...

Azonban...

– Azonban, micsoda? Mondd el, Szümbül. Azonban micsoda?

– Megváltozott az urunkkal való találkozás óta. Elhúzódik egy sarokba, és csak gondolkodik tépelődve... A szolgálatában lévő lány azt mondta, hogy az ételt-italt is visszautasítja...

Szümbül aga szavait óvatosan válogatta meg és célzásokkal töltötte meg őket; ezeket hallva akárki megértette volna, hogy a lány belebolondult a szultánba. Hafsza szultána is ugyanezt a következtetést vont le, és szíve mintha szárnyakat növesztett volna. Tehát bármi történjék, az nem lesz a lány akarata ellenére. Egyértelműen szerette a fiát. Hiszen, már két-három napot sem tudott eltölteni nélküle. Ingerlékenysége, haragja emiatt volt. Időközben szerencsétlen Szümbül lábát is átszúrta sarkával. Vajon a lány képes lesz-e felizzítani a kihűlt parazsat Szulejmán szívében? *Ismerem a fiamat,* szólta a nő magában. *Egy szikra elegendő lenne, hogy a szerelem tüzébe zuhanjon. Már csak olyasvalakire van szükség, aki kipattintja ezt a szikrát.*

Most viszont Szümbül aga lábáról kellett gondoskodni.

– Hívd ide őt, Szümbül aga – szólta neki. – Hívd a leányunkat, hadd értsük meg haragjának okát.

A háremaga, ugyan még mondott olyasmiket, hogy, „Ez nem fontos, szultána, ne nehezteljen rá”, de szinte már sántítani is elfelejtett, olyan sietve távozott. Sikerral járt. Így

aztán Ruszlána megkapja majd mind a szidalmat, mind pedig kívánságát, hogy Hafsza szultána elé mehessen.

Amikor Ruszlána belépett a lakosztályba, meghajolt Hafsza szultána előtt. Az idős hölgy ismét csodálattal bámulta a lány alakját és szépségét. Most azonban valamennyire legalábbis szigorúnak kellett mutatkoznia.

– Az elmúlt napokban úgy hallom, igen haragos voltál, leányom. Nem tudod, hogy mi nem tűrünk el sikoltozást és kiabálást urunk házában?

Nem válaszolt. Már eddig is az ezerszer ismételt tanácsok ellentétjét tette, így hát most is anélkül, hogy a parancsot megvárta volna, felegyenesedett és szeretetteljesen nézett az idős nő szemébe. Hafsza szultána nem tudta levenni tekintetét a lány szeméről.

– Emellett – mondta kemény hangajtással, – megsebesítetted Szümbül aga lábát, aki annyira támogatott téged. Ez szégyenletes. Nem volt ez udvariatlanság a részedről?

A válíde szultán kérdése ismét válaszolatlanul maradt. A nő most már biztos volt benne, hogy ez a pillantás el fogja büvölni Szulejmánt. Szinte lehetetlen volt ezeknek a szemeknek ellenállni.

– Mi történt, ami ilyen haragot váltott ki belőled? Tett valaki valamit? Hallottál valamit?

Ezúttal Ruszlána csak megrázta a fejét gyengéden, tagadóan. A hímzett ruhaanyag, mellyel haját takarta, enyhén megmozdult. Vörös hajának egyik fűrtje is csatlakozott a mozdulathoz.

Hafsza szultána megpróbált olyan kíméletlenül beszélni vele, amennyire muszáj volt, hiszen nem állt szándékában túlzásba esni, sem pedig megbántani a lány érzéseit.

– Mondd el, leányom; mi történt veled?

Most már egy édesanya könnyörületessége érződött a nő hangján.

Ruszlána anélkül hogy elfordította tekintetét az idős hölgyről, csak suttozott.

– Nincs mit elmondanom, szultána anyám.

– Tudnod kell, hogy amit Szümbül agával tettél, az kiváltképp meglepett. Szomorúvá tettél. Szümbül a hárem tartóoszlopa. Elvárjuk lányainktól, hogy tiszteletet és engedelmességet tanúsítsanak felé.

A lány ismét megrázta a fejét. A vörös hajtincsek és rajtuk a hímzett, fehér tüll újból szelíden hullámozott. Ezúttal Ruszlána viszont ezt úgy értette, hogy igen, rendben van, igenis, értettem.

– Sajnálom..., kedves édesanyám – suttozta lassan.

A háremagára a beszélgetés további részéhez már nem volt szükség. A nő fejének egyetlen mozdulatára Szümbül aga sántítva távozott. Hafsza szultánának pedig már nem kellett tovább igyekeznie, hogy szigorú hangon szóljon.

– Szomorú vagy, leányom?

– Igen... Szomorú és boldogtalan...

– Hiányzik talán a szülőfölded, a családod?

Ez alkalommal, amikor Ruszlána jobbra, majd balra mozgatta a fejét, a fehér tüll lecsúszott hajáról egészen a vállára. Vörös haja most szabadon lobogott.

– Most már ön az én családom – felelt tétovázás nélkül, és most először félrefordította tekintetét Hafsza szultánáról. – Már a szülőföldem és az otthonom is itt van...

Két újabb nap telt el a Hafsza szultánával lezajlott beszélgetése óta. Őfelségét továbbra sem lehetett látni, habár Ruszlána ezúttal tele volt reménnyel. Az, amit távozásakor az idős hölgy mondott neki, a két nap alatt egy pillanatra sem hagyta el a gondolatait.

– A szerelem türelmet igényel, leányom. És ez a türelem mindig a nőkre rótt feladat.

Mi egyebet mondhatott volna a szultán édesanyja? „Elintézem, hogy bekerülj a fiam ágyába, ne aggódj?” A még mindig bicegő Szümbül sem nézett már olyan ellenségesen a lányra. Az orosz lány vélhetően végre megértette, hogy ki az igazi úr a háremben. Egészen addig, amíg esetleg őfelsége kedvencévé nem válik.

Váratlanul nagy lótás-futás kezdődött az emelvényen, és mindenhol az hallatszott:

– Őfelsége érkezik, őfelsége érkezik!

Ruszlána ekkor a szobájában sóhajtozott. Ahogy a zajt hallva, kezében fogva tafotaszoknyáját kisietett az emelvényre, véletlenül majdnem beleütközött a szultánba. Szélsébesen meghajolt ott, ahol volt. Amikor pedig a Szulejmán meglátta őt, megállt és hozzáfordult.

– Talán zavarlak téged?

– Őfelségét látni csupa boldogság számomra.

Ezek a szavak simogatóan hatottak a szultánra. Mily angyali volt a lány hangja. Még akkor is, amikor beszélt.

– Valami a földön van?

Ruszlána kuncogott.

– Van valami a földön? – suttogta olyan halkán, hogy csupán Szulejmán érthette.

A szultán is nevetett.

– Rendben, megtanultuk. Van valami a földön?

– Bocsáss meg, nem igazán értem.

– Nos, te mindig a földet nézed, tehát?

Apránként felemelte a fejét. Csak most ébredt rá, hogy sietségében még a haját is elfelejtette letakarni. Szulejmán kiszabadította tekintetét a lány szemének börtönéből, ám nem jutott messzire; rögtön a vörösseszőke, göndör fürtök fogságába esett. Tincsei úgy terültek szét a vállán, mint a hanyatló nap vörös sugarai. Majd pillantásuk ismét összefonódott.

– Minden alattvalónak meg kell hajolnia őfelsége előtt; nemde?

– Őfelségének pedig látnia kell annak a szemét, akihez beszél. Főképpen, ha azok ilyen lenyűgözőek; nemde?

Úgy érezte, mintha tűz égetné az arcát. Mintha egyszerre két tűzlabda is az arcára hullana.

– Urunk kedves szavaival méltatta alattvalóját. – Miközben ezt mondta, sugárzó mosoly terült szét az arcán.

– Tudod-e? – szólt Szulejmán váratlanul. – Mi kigondoltunk egy nevet neked?

– Őfelsége gondolt rám?

– Igen. És találtunk egy nevet, ami nagyon jól illene a naphoz.

– Azt mondta volna, hogy nap?

– Úgy mondtuk. Hiszen a napra hasonlítasz, amikor mosolyogsz.

Ott helyben elájult volna az örömtől. Nap?... Ő... és a nap?

– És mi mondtuk; a mi napunknak olyan név kell, ami illik a naphoz.

– Bármit, amit szultánom megfelelőnek tart alattvalója számára.

– Mostantól, nincs Alekszandra vagy Ruszlána, rendben van? Ettől fogva a neved Hürrem legyen.

– Hürrem, urunk?

– Igen; Hürrem.

Szulejmán ezt követően váratlanul előhúzott valami lilát a selyemövéből és rátette a lány vállára. *Ó Istenem, Ó Istenem, Hürrem!* sikoltott belül az új nevével. *A zsebkendőm. A zsebkendő, amit én hímezttem és küldtem el őfelségének!*

A szultán, anélkül persze, hogy tudna a lány fejében visszhangzó boldog és örömteli kiáltásokról, egy szívdobbanásig lángoló tekintettel nézett rá. A lány azonnal észrevette a szenvedélyt és a szemérmességet ebben a pillantásban. Hiszen érezte, hogy ugyanezek csillogtak az ő szemében is.

A szultán váratlanul megfordult és sebes léptekkel, mintha szaladna, távozott a háremből.

Hürrem boldog szívdobogásával magára maradt a féltékenységtől izzó tekintetek közt.

Többször is elismételte „Hürrem, Hürrem. Ettől fogva a neved Hürrem legyen.”

Istenem, milyen ostoba vagyok, sóhajtott fel. Arra még csak nem is gondoltam, hogy megkérdessem a Hürrem név jelentését.

Miután a szultán távozott, kezébe vette a zsebkendőt és elgondolkodott. Ez az a zsebkendő, amit én hímezttem és küldtem neki. Talán nem tetszett neki? Istenem, vajon nem volt kedvére a hímzés?

Szetáret kalfa örömét ugyanakkor nem is lehetett szavakkal leírni. A hölgye nemsokára őfelsége kedvencévé válik. A sötét szolgáló végtelenül jókedvű volt. Hatalmas szája folyton mosolyra húzódott az elégedettségtől.

– Gratulálok, szépségem – mondta szinte énekelve, miközben tapsolt. – Urunk megtisztelt téged egy zsebkendővel.

Ruszlána, aki még mindig részeg volt a korábbi bókoktól, és úgy tett, mintha nem értené pontosan a nő vidámságának okát, hogy így újra hallhassa az igazságot az ő szájából is.

– Kalfa, mégis mi adna okot ekkora örömré? Azt hiszem, nem tetszett neki. Rosszul sikerült, mondd?

Szetáret félbeszakította a lányt, kitépve kezéből a zsebkendőt.

– Hát persze, hogy tetszett neki; nagyon is tetszett neki. Téged azonban még annál is jobban megkedvelt. Annyira, szépségem, hogy urunk az ágyába hívott téged ma estére.

– Micsoda?

– Várni fog téged ma este, szépségem. Ez a szokás. Ha a szultán meg kíván hívni valakit a magánlakosztályába, egy zsebkendőt küld neki. És ami még ennél is rendkívülbb, hogy urunk ezúttal saját maga hozta el neked a kendődet.

Igen, akkor helyesen értelmeztem, gratulált magának még egyszer. Mintha a föld fölött járna. Még így is, egy csöppnyi kétség férközött gondolatai közé. Vajon tényleg helyesen hallotta?

– Az igazat mondod, kalfa?

Szetáret kalfa fekete szeme kacér pillantott rá, ahogy közelebb lépett hozzá:

– Ugyan. Ugyan már – vihogott. – Ne játszd meg magad, szépségem. Visszakaptad a zsebkendőt. Ma este végre egyesültök a szultánnal.

Azután csak úgy otthagya a lányt, és kezében a zsebkendőt lobogtatva a folyosó felé vette az irányt, ahol ágyasok és szolgálók hada zsongva pletykálgodott.

– Figyeljetek; ha hallottátok már, ha nem! Aki irigy, sárguljon bele! Urunk visszaadta hölgyemnek a zsebkendőjét. Azt mondta, „Ezentúl a neved nem Ruszlána, hanem Hürrem.” Nehogy hibázni merjete! Ruszlána távozott, Hürrem jött helyébe, kedveskéim, Hürrem!

Ahogy Szetáret a zsebkendőt lóbálva az emelvény másik oldalára ment, hangja még mindig visszhangzott a hárem kupolájában.

– Ma este egyesülés lesz, lányok, egyesülés! Hürrem egyesülése.